Áns saga bogsveigis : Isl. papp. fol. 52

HS Isl. papp. fol. 52

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Riks-Biblioteket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
№

Isl. fol.
Isl. N:o
Riks-Bibliotheket
STOCKHOLM
Handskrifter.
Islandica
Papper fol. n:o
N:o

Isl. fol.o No 52.

Isl. No 52.

Riks-Biblioteket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
Islandica
Papper. Fol. No 52.
No

N:o 52. Här begynnes

Islandia

~~En~~ Bagsveigers Saga

1. Cap.

Om hiltis Konungen Olaf i Norrige och hans Barn, Konung Ingiald ~~som kallades~~ then elaka, Åsa, och twänne Ulfvar

fylkes eller lands
Uti then tiden som många ~~härads~~ Konungar
Norriget wällde wyrwärdiga
styrde ~~thet nordiska riket~~, ~~styrde~~ thesamma tijden
samma tid at
~~Ett härads~~ twå Konungar tillika, som ware
fadgar, det är
fader och Son, fadrens ~~namn war~~ Oluf het
men Sonen ~~nämndes~~ Ingiallder; wåro the
~~o~~lijka till Sinnelag, fadren Oluf war ~~e~~
blid
~~milde~~ och Sacktmodig ~~Man~~, men Ingiallder ~~hans~~
inbunden beslugen
~~Son~~ war ~~falsker~~ och ~~Stalhaltig~~.

Konung Oluf hadde ~~haft~~ ått twå hustrur, medh
aflade han
~~then~~ första ~~hade han fått~~ twå barn, ~~en~~ dotter
samt forbemälte son
benämnde Åsa, ~~och~~ Ingiallder ~~som förr nämn~~=
~~des~~, men medh then ~~andra~~ senare fick han twänne
som hete
Söner, ~~hwilka~~ båda ~~nämndes~~ Ulfar

I Capi

I Historian förmäler at Ingiallder trät
t medh Ulfana sina Bröder, om then arff
och ägor, som the tilltalladhe och kämpade
Ingiallder medh them twå gånger the
om, och fick öfwer —

2. Cap.

Om Bonden Biörn i Hrafnisto och
hans Söner Thorer Hegn, och Hän

Öön norder i Nömadal Öyn Hrafnisto
norder i Nömadal bijgde En walkär Bröm-
der och namnkunnigh Man benämndt
Biörn. Hans Hustru kalladhes Thorgerder.
hwilken kommen war af Ketil Hängs
thrass dotter war Thordijs som fick till Man
Göth sedan giftes Göthe på Hamar
som boor En rijker och mächtigh Bonde. Hadhe
the Son sin kullan som nämndes
Grimur. — Bonden Biörn hadhe
twå Söner medh sina Hustru, nämndes
then

then älder [het] Thorer; men Ään then yngre
Thorir kom sigh i konungs Olufs tiänst, och
var ther wähl wördadt, [och] gaf Konungs Oluf
hönom ett gott swärd, som nämpndes [kallades]
Thegn en dijrbar tingh, [och] fick Torer af
thet swärdet ~~thet~~ [et] till nampn, at han vart
kallat Torer=Tegn. Thorer Tegn hadde
afund af mångom konungens hof-
[tiänare] ~~mannom~~ för then ähran som Konungen
bewijste hönom.

Ään Thorers broder var stoor wäxter,
[och] hadde ~~han~~ liten gunst af sin fader, men hans
moder älskade hönom, [mycket]. Ään ~~la~~ ut val
de sigh [ena] wrångs i sins faders kök, och lågh fram
ther, [alltijd, bl. framför] war han af allom hållen [för] en dårr och war
~~han~~ så naken och klädlös, att han kunde
icke skyla sigh, när han [blef] war tolf år gam[mal]
war han så stoor som Thorer Tegn.
hans broder

3. Cap.

3. Cap.

Dwärgen Litter gjörer Än en Boga och ~~tij~~ tre ~~Skott~~ pijlor - ~~Kolfwar~~.

Thet begaf sigh en tydh at Än komm
bort och wiste ingen hwart han gick.
Han kom fram ~~up~~ på ett skoogs
ängh, hwarest lågh en stoor steen ~~sade~~ och
uthan för stenen stoodh en dwärgh.
Än sprangh för steens dören, och ~~wardte~~ hindrade
~~för~~ honom ~~hans~~ at wiga i ägit herberge ~~sag~~ sägande
at han skulle ther aldrigh inkomma, medh
mindra han giorde honom en båga medh
~~tij~~ tre kolfwar, så starcka att hans förtrogne wäl
betiänte, thet skulle ock ther medh följa, at doch kolf-
arna wore bort skutna af bogasträngen, ~~skulle~~ skulle
the rota thet måhl som han siälf hwi enstadt
och komma sedan till baka igen på bogasträngen och
på wägen icke falla på marken, dwärgen sade
Ja ther till, och badh honom sigh hem fölia effter

Lyra

fyra dagar, Ån giörde som dwärgen befallte, och kom till honom på tillsagda dagh; gaf dwärgen honom tå En bogha medh ~~tu~~ trenne kolfwar Ån såg på wapnet, och behagade thet honom myket wäll, och gaff han dwergen några Silfwer penningar, men dwergen skiänckte honom ~~En~~ idan Stool, hwilken han skänckte igen sin Moder, sägiandes sigh skyldigh wara henne älska och ähra öfwer alt. Ingen ägde hans Starckhet, ty han gaf sigh aldrigh till några lekar.

4. Cap.

The bröder Thorer Tegn och Ån komma till Konungh Ingiald.

När Ån war adartån åhr gammall, tå war Torer Tegn hans broder then Winter hema medh sin fadher, war tå wärämlight them Emillan bröderna ~~Thorer~~ Thorer skaffadhe sitt Skipp och sadhe wilja åter resa till Konungh Ingiald.

i hom

Som Thorer komm neder till sitt Skepp
sågh han en mann ~~springa~~ komma springan-
des effter sigh honom i-från, kiendhe han
ther sin bröder Åsa, och frågade honom
hwart han gåå skulle, Åsa swarade och
sadhe at han wille resa med honom och hem
söka Konungs Ingialls, Thorir swara-
de hwadh ~~skull~~ skall tu kunna skicka
tigh wett uthi ett Konungligit hof, ther
som folck kann icke at sämias med
tigh hema på thin faders gårdh* Åsa
wille icke till backa wijka sadhe ty alla
i Konungs Ingialls hof wara, som bätter
kunde hofseder en som han, Thorer som
han thet hörde, togh han Åsa sin broder
förde honom up i skogen, band honom
widh ett trä myckat och stoort, och gick
sedan till baka, Som Thorir war lijtet
wart kommen, sågh han till backa och

komm

komm Ån efter honom medh trädh på
bryggen medh alla sina rötter af jorden
uppdragit, Thorer som han thet sågh, förund-
radhe han sigh öfwer hans Starkheet, ~~och~~ slår
handana af honom, och badh honom åter gåå
hem till baka, Elliest skulle sitt Wärdh
åtskilia theras träta, Ån sadhes ther före
slett intet räddir wara ~~och~~ och fregadhe
honom, om han wille pröfwa hwilken theras
war Starkare, i thet samma grep Ån
till honom, och kastade honom i bryggs wigh,
sågh tå Thörir at ~~och~~ intet dugde at
förhindra honom, gick Ån sidan på
Skeppet, och tågh sigh ther Rum, som allom
ther på Skeppet illa behagade. Ån hadhe
gamla och lappiga Wadmalss kläder ~~spör~~
~~fregadhe~~ tå Thoress Skepps folk hwadh för
en at war then stoore gasten, Thorer
sadhe thet war hans broder, Wilde tå

ingen

ingen giöra honom något ont för Thores
skull. The seglde tå nordan ifrån,
och som the nalkades Konungarss säter
fingo the spörja, at Konungs Oluf war döds
men Konungs Ingialds hans son fått
Rijket effter honom, Thorer wart här widh be-
dröfwat, och sadhe thet mången sedan få ~~be~~
~~talla~~ kunna. Sedan komm Thorer till
Kongsgården, stogs tå Ån ~~fyra~~ sin bogha
som Dwergen Litur hadhe giörtt honom
Strängen låg fram om hans bröst men bo-
gen twärtz på ~~[illegible]~~ ryggen, och som han wille gå in
om Konungens Salsdör, wälltes bogen hårt
och small högt, näst han sigh åter rätte
Konungens men sadhe intet men then ena
sågh på then andra. Som Ån komm
in i salen, helsar han på ingen, och tager
sigh säte näst dören; men Thorer gick för
Konungens bordh, och helsadhe på honom

Kongen

Kongen togh wähl emot Jonom, och badh ho-
nom af sigh annamma all sådan ähra som han hadhe
af sijn fader för undfångit. Thorer tackar
Jonom, Sedan frågade konungen om
någon af Thores folck jun gick i sålen
efter Jonom, Thorer sadhe ~~sin broder~~
det wara sin broder, konungen swarade
han skall icke sittia wid dören, tij jagh
haf wer för hört om Ån talat, och skall
han sittia näst tigh wähl behållen och plå-
gat, Thorer sadhe, han ähr så u=för-
ständigh, at han kan icke at skicka
sigh rättoliga, eller rätt annama eder ähra
och ingen får ~~at råda för Jonom~~ at styra
Jonom. Thorer gick till Ån och sadhe
Jonom hwad konungen tilbödh Jonom
Ån swaradhe: halla skall jagh här wintir
quartier sadhe han, och byta icke om sä-
ten, ~~detta så~~ Thorer sadhe detta konungenom

och

och sadhe han at Ån skulle rådha.

5. Cap.

Om konungens hoffolks spee emot Ån, samtal theras konungs Ingialds Ringen som konungen skenckte hönom för Julgåfwa, och huru han fick Bogbreckers nampn.

Medh konungs Ingialdss hoffolk woro twå brödrar hett then ene Cetill, men Biörn then andra, hwilka Ån spedhe storligen; men han lett som han wiste thet intet, och lett sigh uthi ingen tingh ther om märkia, och ledh så af Wintern fram till Jul. Om Julen en dagh som konungs Ingialdss män alt om kring såto i hans Konungliga sahl, sadhe Konungen att han wille ähra sijna män, som hans fadher hadhe giort för hönom, och ~~af~~ som han hadhe

allom

allom gifwit nogon ähra eller skenck, frogade
han Thorer effter hwar Ån hans broder war
thy han ~~han~~ ~~ths~~ hadhe hönom än tå intet gifwit
Ån gick till Konungs Ingialldz, och som han
komm för Konungen, bewijste han hönom ingen
ähra ~~eller Complementer~~, men doch sadhe han,
at gott monde wara at bekomma gull aff
Konungs Ingialldz, Konungenom. Konungs
Ingialldz swarade, intet haffwer jagh sytt
Woorwächtare lat sadhe han, och haffwer tu starck-
heet effter woorleken, fattas thigh intet frij-
modigheet, Ån swarade, om min frijmodig-
~~het~~ wart jagh intet wijst, men thet tänckte jagh
at jagh skulle starckt wara. Sidan frogade
Konungs Ingialldz, hwadh komm ther till så-
dhe han, at nähr tu giekst jnn om Sals-
dören, hördisk så myket ~~[illegible]~~ brak och buller?
Ån swaradhe: jagh hadhe ont före at komma
jnn för dören, ther före bräcktesk min bogr

och

och blef en stoor smäll nähr han sigh
åter rätte, Konungh Ingiald swarade; hwar
effter skalt tu kallas Ön Bogbrecare sade
han, ~~Ön spurde~~ hwad gjfwer tu migh till
nampnfäste. Sade Ön, Konungh Ingiald togh
en gullryngh af sin handh och skänckte hönom
och sade at then Ryngen skulle han hafwa för
Julagäfwo och till nampnfäst, Ön togh
emot Ryngen och tackade jntet slecht
sedan medh hönom, i midler tijdh, lett
han som ~~??~~ Ryngen hade nider fallet, lade
sigh nider och kröp på salßgolfwet sökiandes
grannliga. Konungh Ingialdß hoffolck
frågade Ön hwar effter han sökte. Ön
swarade at han hade nider fält sin Ryngh
och sade at then skulle hönom ägnaß som
hönom kunde uppsökia, tij sökte hwar som
bäst ~~the~~ den kunde. Tå sade Ön. Koningens
hoffolck sölar sigh heri lur ten, hwadh skall
~~thet~~ detta

dettas skall nu hwar gåå i sitt säte ty jagh gemer frälsera min Kyngh, och äfr Eder betalt thet spr som i hafwen åt migh här till giortt +

6. Cap.

Huru Biörn then starke och Ån Bogbräcker, brotades.

En dagh som Konungh Ingialder war uthe stadder, medh sitt Hoffolck, begintte the at åter at spotta Ån, och sadhe at han war en starck man. Som Konungh Ingialdh thet hördhe, sadhe han at Ån skulle brottas medh Biörn then starcka, Ån sadhe at han wille thet giöra om Konungens män wille först tända en stoor Elldh, at han kunde baka ~~sigh~~ therwidh och wärma, the giordhe så och upblåste Ellden Ån war klädder medh en Kapa, som hans moodher hadhe ~~hänne gifwit~~ gifwitt och giordt hwom han war så fylldt at ~~han slapadhe aller~~ hänom

han sleppadhe honom efter sigh på marcken, men dermana räckte öfwer hans händer. Biörn then Starcke lyffter den up, och kastar honom i Elden så att han lågh på ryggen i ~~Elden~~

Biörn then Starcke sadhe: Ån äher nu rett tracterat, men för Kapans skull brann han icke.

Ån stodh nu upp ur Elden och sadhe till Biörn: hwar af oss måste falla. Tå sadhe Konungh Ingialder: Illa brotass tu min Ån; spradhe Konungens tiänare honom storliga, och sadhe att hans stora starckhet hadhe nu slagit honom ~~[illegible]~~, Ån swarade: icke tänckia alla sett ther om tij then skal swaras starckast som sidtste lågh till fallen, och skall nu åter brotass. Tå wänt Ån up sin Kapa

och

och tilbadst up Hermana, och begynte att
brotas medh Biörn then Starcka andra
gången, togh Än honom tå på sitt bröst
och kastadhe honom mitt uthi Ilden, Il-
den drögh sigh up för hans lif, drögh-
the honom uth af Ilden och war han tå
nädän döds och upbränn, Swaradhe thet
tå någon tijdh att konungens hof-
tiänare spotade Än intet —

7. Cap.

Än fick Swärdet Tegn af sin
broder Thorer Tegn, går medh
thet uthdraget om krings konungs
Ingialdh Sahl för hwar Man
och säger flerer konungs
Ingialds salt hut.

En gångh taladhe Thorer medh
sin broder Än, och sade till honom: du
haffwer här warit i winter, och will jag
fråga

16. frogade huru tigh hafwer behagat konun-
gens plågan; Ane swarade wäl. Thorer
sade thet sigh ångra att han war
så spottat af konungs Ingialds
hofftiänare, och will jagh sade han
skiänkia tigh mitt swärds tegn
ther till att tu skalt i hämd slå
en af konungens tiänarom; jagh
skall ~~för~~ thet forswara —

Dagen ther effter gick Ane för
hwar och en af konungens hoffti-
änare medh swärdet uthdraget
och stadnade längst för siälfwa
konungen, förundrade alla
sigh ther på. Sidan ~~lagdhe~~
ladhe Ane swärdet på bordet för
sin broder Thorer, skrattade the tå
åt honom; Thorer frogadhe Ane ty ~~att~~
~~hw~~ han ~~sadhe~~ slogh ingen af konungens
tiänare

tiänare sin swaradhe, och sadhe
att icke war hä[illegible]t för thera
ope medh ~~ensamma~~ en manß
dödh men ther förre sägh jagh nu
längst på siälfwa Konungen att
jagh tänckte at slå honom i hiähl,
thet war jlla mält sadhe Thorer
ty konungen plägar tigh wähl
men tu säyer att tu will i hiähl
slå honom, thet tänker jagh
sadhe Ån, att Konungen giörrer
oß mickel ont, ty ingen man äsr
honom jlatarr i hela Norige —

8. Cap.

Konungh Ingialdh fördhe krygh på Ulfsana sina half-brödar —

Som wintren war framfaren
satte Konungh Ingialdh tingh, och på

thet

thet samma Tinget pålijste han
och sadhe så, j aften, att jagh hafwer
anammat alt Walds effter Konungh
Olaff min fadher, skall nu hwar
laga sin Wapn och föllja migh, jagh
will tala medh mina brödher ~~och~~
på thet att jagh kunde förlijkass medh
them, blifwo alle ther wedh gladhe.
Tå sadhe Ån till Thorer sin
brodher, Konungen will nu i häll
slå badha sina brödher, ty thet är
hans lust och maner att tahla
wäl, och tänckia falskhet, thet är
underligit sadhe Thorer att tu ta-
lar altidh illa till Konungen,
han skall intet wärri pröfwas.
Sedan woro the Öst och andra
saker på Konungens Skepp, tå
sadhe Ån till Thorer Konungen
blifwer

blifwer wrädh om jagh följer icke
medh honom, thy jagh hafwer warit
her på hans skepp i wintar, och skall
jagh medh resa. men dock man
thenna wäsan ~~wijss~~ migh och tigh
wijst betiäna, och mångom långre
om långtian. Sedan seglade
the ur Nåmadal sudur medh lan-
det, och stefnde till en öy, på hwilken
Konungh Ingialdh hatte sin skölds
tågit utan på landet, och talte
medh ett Trä som ther stodh, du
~~skalt nu~~ trä står nu i tin blo-
ma, men litet her efter skalt tu
fallen liggia, förrän morgonwegn
drifwer på tigh, men jagh är för
sen efter wardit thegn i daga och
nötter. Thorer hördhe thesse
ordh, och sadhe till honom, hwar intet
bedröfwat

bedröfwat, ty jag will gifwa tig från
edert Thegn, jo sörger jag litet
swerdsj sadhe Än, men ther öfwer
är jag bedröfwat, att tu blifwer
en gång af Konung Ingiald i
hiähl slagen med thet swerdet.
Än fick att höra af Ketill många
spottaords. The seglde thedan
ifrån, och komme sunnan att lan-
det, och seglde inn på en hamn
som kalladess sedan Ålfwasund.
Konung Ingiald befalte sitt
folck straxt hörja, ty Ålfwana sadhe
sambinda oss ingen frid, ty skalom
wij behålla segre öfwer them.
Tå tog Än sin boga och pijlo
~~mest~~ mäst, och sades skiuter wäl
duga, Konung Ingiald sadhe
att han stod icke en skapper så
länge

länge Ån stodh honom på then Ena
sidan medh sinom skiöldh, som
Ån swarade, thet kommer migh icke
till nytta att jagh kom att skiuta

9. Cap:

Ån Bogsöger stod i hjelp the
Ulfana och Slisver bönder
landsflychtigh af Konungh
Ingialdh.

Konungh Ingialdhs krigsfolck
gick nu på landet, men Ån Bog-
söger war qvar på skippen, tå
komm Thorer till honom och
sade att thet war en stor skamm
att fölgia icke sin Konungh, tå
upstodt Ån mödeliga och sade
till Thorer, eder du följer wäl Konungh
Ingialdh, tå får tu af honom en
ondt betalningh ther föör.

Thorer

Thorer gaf sigh i kop medh Konun-
gens Krigss folck ~~och följde honom~~ the
gyntes ther en miken kamp, Ån sadhe
thet nu gott Rådh wara att pröfwa
om han kunde skiuta, gick han ther
föör uthi skogen ther som fälgden
stodh, och stelte sigh på en trestubbe
och sågh hwar thet Uesana gingu fram
under sinom fanom, tå sadhe han
thet skall jagh nu göra som Konungen
nom wäl behagar, ty thet stickar sigh
icke att han står siälfwer i häsl
mina brödher. Tå togh Ån en pijla,
ladhe på sin bogasträngh skiöt till then
fra Uesnen i hans brust och gick pij-
lan igenom honom och uth om ryggen
och fulle han dödh nidher, lugh så then
dagen at Konungs Ingialdh, wiste icke
hwar Ulf hans hafs broder hadhe i häsl
slagit

slaget. Andra dagen gick Ko-
nungs Ingialdh på lands, med
sitt krigs folk, ifrån skeppen, till att
strida, men Ane Bogbräcker war
efter quarr på skeppen, gick Ane sedan
ther till som the Konungs Ingialdh och
Ulfur stridde, han stöt tå till Ulf
med sin Boghasse så hårt att skot-
kefwen stodh i hans hiärta. Nähr
Ulfsana woro falna och i hiähl slutna wagar
Konungs Ingialdh sägren wara sin
och togh till sigh alla theras ägodelar
blifwo många widerskadhe af theras
dödh, och woro tå lyten Burren till then
högh, som ~~till them war~~ giördt war wed
siöfundet till them brödrer, undertse tå
Ans skottels i därst. Tå sadhe Ko-
nungs Ingialdh att Ån hadhe wäl gått
fram, och befalte att kalla honom till sigh,
sadhes

sadhe wilja skänckia honom en
hest, som än ~~ithetta hördhe~~ war thetta
sagt, sadhe han wara motwilligh till att
gå för Konungh Ingialdh, ty min be-
talningh af honom ähr slätt intet
en galgen sadhe han; the sadhe thetta
igen Konungh Ingialdh och som han
hördhe hwadh än swaradhe, sadhe
han att han war klockare thy han
hitte rätt på, Tå swaradhe Thorer
och frågadhe Konungen sägiandes Eller
ny herra siälfwer heller hafwa i hiässl
slagit Lora brädhen Konungen swa-
radhe, om han han ~~hade~~ hadhe gått
fram som annat folk, ~~ej~~ och slagit
them på i hiässl, skulle jagh honom medh
wällgiörningar betalla men han lön
dess att them, ther före skall han
wara landsflychtigh om alt mitt
Rike

Rätt — — —

10. Cap.

Huru Än Snäper [Cetill] Konungs Ingialdhs man och sänder honom så till Konungen.

Konungs Ingialdh sade till Cetill: ther strant i från, bor en gammal gubbe, är han min gode wän, gå till honom på minna wägnar.

Cetill giörde som Konungs Ingialdh befalte honom, och komm till guden. War ther icke flera folk än som guden, hans hustru Käringen som att kalladhes Drijfva, theras dotter som hett och Drijfa, och en träl.

Ther toge wäl emot Cetell, och frågade effter hans namn; han sade sig heta Än och hafwa thet uffana Konungs Ingialds hafwa wordet i thätt slagit.

Sade

hadhe han Åns stotkolf i handen
fick han ther wadhe att äta och dry-
cka. Cetill sadhe at han hålle aff
Dryfse thrass dotter och sadhe atte
hon skulle liggia hoos honom om
natten, gubben sadhe atte hon war
alt för ungh ther till, och robi wiee
jagh henne så ont sadhe han, Cetill
swaradhe: kiäraste Jungfru haffwer
för gått medh migh, sadhe han, og
warit mina friller. J thet sam-
ma komm Ån, och stadnadhe wedh
dören och hördhe alt thetta. Thet
sedan slogh Ån på dören, komm
karlen uth och frågadhe effter
hans nampn, men han sadhe
Hetta Ån Bogswäger, karlen sadhe
här komm En stornäpter Jetter i
dagh, och kalladhe sigh Ån, är detta nu
J miket

emillett Åna wäsendeh. Sedan
gick Åhn inn, och hälsadhe på Bonden
,gubben undfagnadhe honom wähl
och bödh honom sittia. Ketill satte
sigh ~~illan~~ illan på en stol hängde
under hufwudet och wär nu nästan
u=gladher. Tå sadhe Åhn till honom
jagh man nu betalla tigh ther före
att tu balladhe tigh medh mitt namn
och sadhe heta Åhn, jagh hafwer
lärtt en then konst, at om man hafwer
alt för mitten lust eller hwart till
hemfolk, tå kann jagh thet hyndra
Åhn togh tå i Ketils hår, och drogh
honom ut, stack sedan ut hans
enögha, och snäppte honom medh en
kniff, sedan taladhe Åhn till Ketill
sägh nu min ordh för Konungh
Ingiald att thesa dyrbara saker sänder
jagh

jagt honom i wåld för sina half-
brödar. Ketill rätte thedan till
Ingialdh Konungh Ingialdh och sadt
honom om theras Ans Wistt. Konun-
gen wiste honom ifrån sig måste tå
Ketill bort vina; men Konungh
Ingialdh loffte tre marker silfwer
för Ans husfruk.

11. Cap:

Huru An war klädder, och om
theras Brygfrå Konungs
dotter Mannskapp och
Rolighet.

Näste morgon ther effter för ön-
fordo the guben An och theras folk
alt ifrån gården uthi skogen ty An
war tänckandes om ufridh.
Andra natten gick Konungh Ingialdh
ifrån sinom skogom medh sitt

Drijfs folk, på landet, och uthi Skogen
och hemi Bondenss gamla gårds, och
brändhe honom all upp, woro tå för thedan
förda alla Bondenss Säker, sigldhe tå
Konungs Ingialld hem i sitt Rike och
Thorer Thegn medh honom, men Än
giörde i Skogen nij gårds igen, thy han
kunde wähl ther till. War han ther
medh Bonden then Winter.

Ån war så klädder att han hadhe hört-
skinss ~~[illegible]~~ kortel, ther som
wackte neder till Skona, annan kortel
hadhe han grön som togs, ~~[illegible]~~ på hanss
bani bredir hanss kortel wackte så-
häfr till knet, skiördhe hanss kortel
som war af Wadmähl giörds wäckte
mitt på hanss lähr skrattadhe the alla
som sågho thetta modet. Ån för-
enadhe sigh medh Drijfwa Bondenss

dotter

dotter och frågadhe henne hwari ifrån
at kommer, Lungsjren, eller Lung drijftean
blåster, drijfta swaradhe then Kärtel
sadhe hon faller så slätt om tina lan-
drar, som ett lungtt wädher, medh
thetta roadhe the sigh war kärt medh
them, och läghe badhe uthi en säng-

12. Cap.

Åke skildes ifrån bonden och
Drijfta Sin frilla och ~~en~~
huru han i ~~Hiälsläggs~~
kullorven gåran

Om ~~Morgont~~ lagadhe Åke Sin resa
bort, foldhe bonden honom på wägen
men kwinnfolket grätt. Åke sadhe
till bonden, jagh will icke dölja för
tigh, att Drijfta tin dotter ähr
medh barn, och ähr jagh fadher att
thet samma barn föder hon flicko
barn

barn, tå skall thet ~~medh och~~ hoos tigh
upfödas; men ähr thet pilter, tå skall
han sändas till migh / här ähr en
giövingh som tu skall affsända tin
dotter, och skall min son häfva ~~till~~
then samma till Wärtålhen —

Än togh nu afskedh medh bonden
och gick sedan bort uthi skogen
En ~~[illegible]~~ Kiskari bodde ~~på then~~ uthi
en kula på then samma skogh
han giörde mångom en stoor
skada, Än gick then vägh som
lågh till kulan, och wart kulans
bur ~~på~~ benämnt Gåran på wägen
för honom, Gåran slöt i Äns
sköldh, och skadade honom intet.
Än slöt sedan i Gårans sköldh
och gick spiutspylan igenom Gårans
sköldh och hans handh, tå tilldödh
Gåran

32. Gåran honom förlykings och ka-
meratskap, sade att få kunde-
ståå them Emot, om the soldess
wäl, Än swarade, thet mono nu
många säye at her hafwer voctast
twå glade månskior.

Sedan gingo the hin i kulan och
sågo Än ther mickit godt, i thi lägso
och twå Stenar wid Wäggen, Än
frogade hwar till the tiäna skulle
Gåran swarade, när jag hafwer
präskat ~~[illegible]~~ och
brotast med mina gäster hafwer
jag brukat thrast kigg wid thessa
Stenar, then Ena Stenen ~~[illegible]~~ är
litet högre än som then andra
och mon han lagom wara till digh
Än sade att han kände intet
therom. Tå frogade Gåran om

Än

Ån Will heller blåsa up Ilden, Eller i
gå efter Watnet, Ån sade att han
Wille tändra Ilden. Ån bant
Svärdet på sig, och ladde thet på
sina axlar, och blåste up Ilden men
bonden tänckte att hugga stoortt
till, och slog med en yxa på Åns
Rygg, yxan komm på Svärdet
och small högt och hårtt, Ån sprang
tå upp och sade ingtet åt tu
trygger om natten, och skall tu
få att pröfwa then stora stenen
togs o the lå i hop och brotades
farcliga, slog Ån Gåran the kull
med mussbraged, och bröt hans
Rygg wid Stenen, hugg sedan huf-
wudet af honom, och satte thet wid
hans Röf, och begrof honom sedan
Ån war ther then Winter, sedt hän

Gud

diur och foglar till Matz men röf-
vadhe intet —

13. Cap:

Om ~~gifftern~~ Äns giffermåhl medh
Enckan Jorun, Grijm hans frände
och Thorir Thegn hanss bro-
ders ~~till~~ honom at han skulle Rose
sättas medh Konungs Ingi-
aldh, och hans swar.

Ther till —

~~Än~~ Om Woren läste Än kulan
gick thedan, och komm till en gårdh
ther bodde en änckia benämndh
Jorun. Än begäradhe ther qvarter
Enckan sadhe att han hadhe icke wäl
macht till att hålla honom, ther för Konungs
Ingialdh, Än sadhe att han wille sjelf
wor förswara sigh, sade Enckan att
han skulle fritt få Öl och mat, gick
~~han~~ Än ther

Ån ther till ärfde, blef snart kärt
medh them Enckan och honom och
lågo the bådha uthi en säng, hölt
the sedan sitt Bröllop. Ån wart för
män i thet häradt, och stirde wäl sin
ägendom och höllt sigh alltidh widh Uni-
dian. Thå säger att Åns fader
blef dödh, och togh Arf efter honom
Götor på Hamar; Grimer Götes
son komm till Ån, och gick till att
arbeta medh honom.

Thenna tyden komm Thorer
Thegn till Ån, och badh han till
bjuda Konungs Ingialds rätt och
sin wänskapp, men Ån sade
nej ther till, och sade att Konungs
Ingialds monde skada Thorers
lif, ty badh han Thorer at sätias
i thera fadrins goss, heller sade han
flöre

före stå honom en stor fahra, ty jag hafwer sadt han många drömar drömt ther om—

14. Cap.

Om Ån och Iwar som friade till Åsa Konungs Ingialds Syster

Strax ther efter komm till Konungs Ingialdh en man benämnandes Iwar han war af stort folk kommen Iwar friadhe till Åsa Konungs Ingialds Syster, men hon swaradhe Konungen sin broder rådha ther före—

Då sadhe Konungs Ingialdh at Iwar skulle först i hälft slå Ån bogswäger, och skulle han sidan få Åsa sin syster till hustru, Iwar sadhe att så skulle waras, giek Iwar theidan och komm till Ån och bi-

gäradhe

begärade att tiäna honom, Å sade sig
icke wita hwar före han giörde detta
men doch sade nennes jag icke atth
wisa tigs torth. Hwar gick opta med
Å till hans Smidhus: och som the wäl
hem thedan en afftan gick Hwar efter
~~och~~ hafandes yxan i högsta hugg och
tänckte att hugga till Å emellan skuld-
rana, ~~Å~~ som Å thet förnam spräng
han undan hugget, men yxan föll
uthi en skogs buske, och sjunck i jorden
alt upp till Hwars händer, Å sade
tå till Hwar, tu håller nästan illa
troskapp, tog Å tå en strengh, och bant
om hans hender, och färde honom
hem för sigh. Å satte tå tings
och uppenbarade the skal som at
Hwar bewiste honom, war han
tå af allom dömd till galgen

men

men Ön sadeß willa sända honom
igen till Konungs Ingiald, leet han tå
sunder skära Senar i Hvars fötter
och Vända tårna bak, och hälarna
fram, han leet och skära upp Senar-
na på hanß halß, så hufvudet fulle
uth på Sidan, leet Ön så läcka
Hvar, och som thet war giört, ~~tå~~
sade Ön till honom, tigh må nu
Hvar rätteliga kalla, Konungß gersime
komen till att willa Vlifwa hanß
mågh, gå nu hem och wiß tigh konungs
Ingialdh, och ägh thetta böte för hanß
Hezbröder. Hvar komm till Konungs
Ingialdh och sade honom alt rätt
om thwaß Vlifft, Konungs Ingialdh
sade itå äger u-shar att föra mitt
folk och men hem then Enr sända
till then andra sade ~~hans~~ han, men tå

Hvar

Ifwar gå bort ifrån mina ögon, eller låter jag slå tig i hiäl, Jungfrun will icke hafwa tig ty tu äst thet wärsta Werldenes spöke.

15. Cap:

Ån leet hengia tolf Konungs Ingialds män, som sände ware till att dräpa honom

Här effter utwalde Konungs Ingialdh tolf män af sina hofftiänare som han tänckte wara the beraste och befalte them att taga Ån och slå honom i hiäl, i stolen sadhe han skijass wara köpmen, wisa fram sitt goss, och begära af honom Winter qwarter, The kommo öster till Ån och badhe att han wille taga emot them Han sadhe att men plägadhe sämliga jlla, rönass doch togh Ån emot them

på

på sistonne, the actade på Än och
finge aldrig lägenheet till att för-
komma honom. ~~Jorun~~ Hustru
Jorun bad Än altid acta sigh för
sinom Wintertals gästom, ty jagh
sägh offtliga sade han att när tu
giefft är till Wäthre, att the wända
falskligum ögom ~~offta~~ till sigh som the
wille acta på och stå effter titt lijf.
Endag wille Än gå heman ifrån
uth i skogen, till sitt Wärckstädh, tå
wille the främande män möta honom
i en trångh gata och tänckte att
slå ther på honom ~~alle~~ tolf män
andra tolf skulle hålla wackt hema
widh gården, woro thet Äns tiänare
som the hafft ther till fått för
penningar, men the roctadhe icke
Än ty han gick en annan wägh
åter

åter hem till gården, och som Ån var
kommen i sitt säthe, sade han
till Konungens men, aldrig luckass
eder at lifslåta migh men jcke hade jagh
tänckt att mitt gårss folk skulle migh öf-
ver falla medh swikom, men doch ser
jagh att the äro medh penningar
bort skänckte, och är oss nu bäst att skiliass
åt, ty jagh låter nödigh slå i hiähl
mitt gårdss folk, lett Ån sedan hän-
gia alla Konungs Ingialdss men.

16. Cap.

Konungs Ingialdh sticker i hiähl
Thorer Thegn.

Konungs Ingialdh som han wiste
att hans men woro alla hängde sa-
de han att Ån war en slackt män-
nia, tällar Thorer Thegn medh
Konungs Ingalss hestiänorom och

war storliga bedröfwat, Konungs
Ingialdh frogadhe hwads honom war
till ånger, Eller tycktes tigh att tu haf-
wir liten löhn för titt arbete sadhe
han, Thorer swaradhe, Sannerliga
gaf tin fadher Konungs Oluf migh
mehr, nähr han skänckte migh thet
goda swerdet Thegn, Konungs Ingialds
swaradhe, ~~ähr thet~~ frogandes om thet
war så dyrbar tingh som talat war
Thorer wiste Konungen swärdet, han
sagh på Thorer och sadhe att en gemen
man ~~bewiadhe~~ somdhe icke att bära
sådant swerdh, Thorer frogadhe
om Konungs Ingialdh ~~wille ägnas~~
hafwe lust till att ägnas swärdet
Konungen swaradhe jagh will gifte
skiia eder åt sadhe han och medh
thet samma ~~ladhe~~ stack han Thorer i

igenom

igenom medh swerdet, så att han full
nider dödh, hadhe aldrigh warit giordh
wärre giörningh i Norege. War han
ther fört kallat Ingialdh then illa.

Konungh Ingialdh waldhe tretijo män
the som woro the starkaste och befalte
them att föra Thores Lijk till Ån, och taga
jelt swerdet ur såret, i stelen sadhe han senda
honom budh hem till gården och säja att Thorer
will tala medh honom, och på thet sett kunni
slå honom i hiähl. The fördhe Thores Lijk
på ett skepp och seglde bort medh och tågo
landh näär Ans gårdh.

17 Cap:

Om An och konungh Ingalldhs Män

En natt lågh An, och lett illa i sömnen
och som han waknadhe sadhe han
sin hustru Torun att han hadhe

drömt

drömt om Thorer, att han gick alldeles
till hans gårds, och sade att han monde
wara döds, och tå straxt samnladhe
hanhel i hoop. Then samma
morgon hade Konungs Ingialds
Män kommit ther wid lands Ån
få lett föra twå båtar på ett lönn-
ligit rum. Konungs Ingialds Män
sände bud till gården, och läto säja Ån
att Thorer war ther kommen och bad
honom komma till sig.

Tå gick Ån neder till Stranden
och i thet samma woro the Thores lyt
på lands, ladt thet neder och bådo
han anamma thenna sändingen
Ån likte lytet och sörgde storliga, och
sade: Tu fader fått ilak lön för
tin trogna Tjänst, af Konungs Ingi-
ald, min Inlifshet hafwa och warit

Efter ursol ther till

En stoor orsak ther till, han drog tå swär-
det uth af wärt, och war lykt under ett
skiul, sprang sedan uth på skeppen och
och slåss medh konungens folk, fächtadhe
han länge allena medh them dristelige och
slogs af them många i hiäl för än
the Grimer ~~komma på medh båtat~~
och hans men kommo på en stoor
båt honom till hiälp och biståndh.

Hufwudsman för konungens tiä-
nare heet Fridgeir, han war konungs
Ingialds frände, han högg till Grim
och af honom kalfwen och hälstenet på
hans högra fot, men Grimer slogs ho-
nom i hiäl medh thet samma, fullo
ther trättijo af konungs Ingialds tiä-
nare som än hade i hiäl slaget, men
så lucktades theras kamp att ingen
kom ~~undan~~ bort medh lifwet af

konungs

Konungs Ingialdss sände män

Sedan togo the Thores lijk och

förde thet uthi ett stort skepp

och begrofwo thet uthi en stoor

högh, och lete han han hålla swerdt

i handen. Sedan håll Ån ett

hederligt gästabud, och lett dricka

grafööl effter Thorer, han lett och lä-

ka Grimers såår som han i fäigten fick

på sin foot.

18. Cap:

Om Samfundh och Kamp ~~Ingi~~

Konungs Ingialdss, och theras

Ans och Grims.

Som Konungs Ingialds fick nu

spöria sina tiänares fall, seglede

han uth af landet medh myckit

krigs folk, och kom in ther till lands

som Ån bodde. En morgon ~~Mackrade~~

i ~~Ån~~ som

som Ån wacknadhe af sin sömn, sadhe
han att Konungs Ingialdhs krigs folk
monde ther snart komma medh
ufridh, han högg sunder en ås
och giorde sigh ther wapn aff medh
handstaf på bådha ändar. thetta
wapn tågs Grimer, och tå strax slåss
Konungs Ingialds krigs män i sin
hwn och hadhe slagit rings om gården
tå sprängde Ån uth och Grimer näst
efter honom medh åsen, och slogho
ihiäl många Konungs Ingialdhs män
medh Ån woro duchtige män af hans
gårdhs folk, woro the alle wäl wiga och
slogos starckliga, kwinnfolket war och
kastadher på Konungs Ingialdhs krigs-
folks wapn, gingu uth och wäl fram
Ån hadhe tå mist många män af
sitt krigs folk. Konungs Ingialdh

sägs

sågh han Ån stodh, och badh sina men
att följa att honom, men the Ån och
Grimer, gingo igennom Konungs
Ingialds krigsfolk, och slogho men i
hiäl, så fåå stodo för them, ther fell
mykedt folk och kommoss the Ån och
Grimer bort på en häst, wart ther
för them en Konungs Ingialds ~~kur~~
skuta på kur, Ån stack skutan ned
ur medh äft wapnet, drunknadhe
the allt som ther på wore, komoss the
Ån och Grimer sedan bort emellan
Konungss krigssmen, Konungs
Ingialdh befalte att så bia effter them
Ån sadhe tå till Grimer: Jagh spyr
att tu hafwer äfwen, wetter i strid~~et~~
deno, ellers monder tu roo detter
om tu hadhe friska hända thina föter
Grimer rodde ther till hon dher döds

i ~~Ån~~ och

och spräck af wandet, tå rodde Ån
medh twå årar, och som han
sågh att thet dugde intet, sprängde
han ur båten, wende honom halfpar-
ten om, och swämmade, och som Ko-
nungs Ingialds men komo ther
som sökte effter Ån, sågo the honom
liggia döds uthi ostet i båten.

Konungs Ingialdh befalte att söka
effter Ån, och skria honom landet
tå sökte the medh stranden, och fingo
honom intet, komme sedan till
baka, gingo hem i Åns gårds och
röfadhe thär, men hustrun Torun war
bort kommen i ett lönn medh sitt
folk. The tänkte nu att Ån
war döds, reste tå Konungs Ingialdh
åter till baka hem i Romodal och
hade han fått en mikla och
stoor

19. Cap:

Bonden Erpur letar Ån Rogböger.

Thet ähr att säja i från Ån Rogböger, att han stemnadhe fram på siöön, thy han tänckte u-frid-samlegt ~~att~~ wara, att söka till landet, swänadhe han Skiöl myket och komm på skyttonne till en ut-öy och drängh sigh ther på en Steen och kunde han tå näppeliga stå.

En ~~man~~ Bonde benemnd Erpur budde i öyen och hans hustru wore the badhe gamla, badhe han then sama dagh gått om kringh öyen dragande en slädha och sött efter wiödrijfande gods. Som Bonden Erpur komm ther näst som Ån lågh på Steenenom

ropade

ropade Än till Bonden och begärade
att han wille föra honom till byn
och lofte att han skulle honom thet
wäl betala. Bonden Erpur kän-
de Än, och sade: Illa äst tu nu kom-
men min gode Än, och mon tu
wist hafwa betör Sängs honna.
näst Sofarr näst Ehrings Encka.
Bonden Erpur togs sina käder af
then kleden som han hoos sigs hade
och lade Än ther på, och förde honom
hem till sin gård, Hustrun fro-
gade hwar före att han wille föra
lyl hem på therar gård, och sade
att honom sömde bättre at giöra
annat arbete, han sade att thetta
war Bonden Än och ~~[illegible]~~ be-
falte att hon skulle wäsa upp
eld, Hustrun sade att hon skulle
taga

lagthe om honom som wist han kunde
sedan laghade hon kärdeis till honom
medh en mink lätidom, och läckte
hans wäxt så han blef helt swister

Bonden Erpir förde Än till landet
på en båt, gaf Än honom twå hela öyer
och hustruen många penningar för
~~sin gäl~~ therass godhets, och sadhe att han
skulle them alltidh gott bewisa, bonden
Erpir wartgladher ther af och reste
hem igen, men Än fant Jorun sin
hustrü och sitt folk och wart the alle så
glada som the hadhe fått honom ifrån
döden till lyfwet, hela therass gårds
war nider druten, giörde Än en annan
igen, war han mälet bettre.

Tå ~~giek et~~ reste Än till Gårans bula
och togh ther och hem förde alt thet
goss som han hadhe ther för lefnat,
och

och war thet så mitt en Sommarpenin-
gar att honom fatadess intet.
Om Konung Ingiald fick spöria att Ån
warit med lifwet, achtade han sigh
för honom –

20. Cap:

Thorer halegs Brysvo Son, finner
Ån Begboger sin Fader –

En afftan som Ån war ute ståendes,
sågh han Rök uppkomma i then öjen
som näst lågh landet, tänkte han
att Konungs Ingialdss Män woro ther
komne, eller tyckiar att stiähla then
bustapp som i öjen war och honom
till hördhe. Tå drögs Ån uthi öjen
och som han komm ther, sågh han en
man sittandes på en stool, han hadhe
Eld och ketil och kokadhe ther uthi
han hadhe och en Knijf uthi sin handh
och

och silfwer talrick lågo på hans
bent han war där ligur i sitt an-
sickte, hade gult hår, och rödsa
kosor i kinnderna, thenne mannen
kände än intet. Han förde upp
bot med knifwen or kåtlen, men
för husenuds med skinnet lågo ~~br~~
bry weds honom. Än wille mi skrem
ma honom, drog upp sin Bogsa och
sköt med en skotlosl tickit or hans
hands som han hölt på, så thet föll
nider i asten, then tillkomne man sat en-
tå stilla, än togs en annan ~~pij~~ skot
pylo och sköt wilfwer talrikn sönder i
sunder, then unga Mannen sat ändå
stilla; än togs then tredja skotpylan
och sköt knijfens bladet ifrån skaftet
på knijfwen som han hölt i handen
tå sprangs then unga Mannen upp och

sade

sadhe, thenna mannen skiemmer mycket
bort mina Vater, och ähr skildigt att
han fick betalningh ther före, togh
han Skotpyla ladhe på bogsträngen
men Ån Ville acta sigh, och lät ett
Stort Trä vara emellan them.

Then unga Mannen skiöt och komm
en pylan i trädhe, så som han hadhe
the tänckt att hon skulle vara på ho-
nom, then andra i Brinstet, och then
tredja hadhe han tänckt i öghat,
och stodho alla skottolfana uthi trädh
Då sadhe then främandhe Man, thet
war tin lucka, att jagh sågh tigh jntet.
sedan begintz the att brotass, och war
then främande så Munter och Wiger
att han kundhe acta sigh för allom
Ånss brottkonstom, och ther komm att
Ån ~~ble~~ blef trötter och måste hwilass

Ån

56- Ån frogadhe thenna Mannen, effter
hanß namn, han nämnde sigh
Thorer, son Åns och Drifwo, sidan
frogadhe han Ån effter sitt namn,
han sadeß wara kalladh Ån Bog-
sveger, Thorer swaradhe: Ån äst wist
kunder på peningar, jagh togh ett
hor och slacktadhe migh till mat
och hafwer karlen swallaß medh oß.
Ån frogadhe hwadh han hadhe till
wärlöken om sitt faderne; Thorer
wiste honom Ringen som hanß moder
hadhe gifwet honom, Ån kende Ringen
och sadhe sannfärdigh wara wartäk-
en, och wart ther en stor glädie
öfr hwar kiende annan. Ån fro-
gadhe Thorer om Konungh Ingialdh
wiste nogot om honom, Thorer sadhe nej
bij alla tänckte ther Jungfru upfödaß
sadhe han

sadhe han, redde thet sedan hem-
om afftonen Hustru Torun togs brast e-
mot them, och frågade Än hwadh för
en att war thenna unga mannen
men Thorer sadhe att honer Änd och
Drifwo, hon sadhe att thenna war icke
utslättandess, ty han war mikit där-
ligh, sedan sadhe hon till Thorer, tina
föter äro högsa till knedh, skall tu ther
för heta Thorer Hälegg, hwadh gifwer
tu migh för tillnamnet, sadhe han?
hon gaf honom en gullrood, war
Thorer ther medh them then wintren

21. Cap:

Om Thorer Hälegs heriande, och
huru han slögs i Häsl Konungs
Ingialds jaala, och fick hans
döster Itho till hustru.

Om wåret komm taladess the widh Ishidgarna
j Än och

Ån och Thorer, Ån sadhe: icke får tu
her lenge blifwa om tu giörr icke
thet som jagh begärar, icke wet jagh
sadhe Thorer huadh hwar medh jagh
skall betalla tigh Winter qwarteret
utan tu wilt hafwa thenna Ringh
som tu hafwer min moder för
gifwit, jagh will sadhe Ån sända
tigh honom medh skipp och Män-

Sedan togh Ån swärdet Thegn
gaf thet Thorer, och sadhe, her äsr nu
thet swärdet, medh hwilket Konungh
Ingialds slack min broder Thorer Thegn
i hiäl medh, och stodh thet i sårt näst
lyket sändt af honom komm till migh
tå fullo tåhr hårda och stora som hagel
af Åns ögom, jagh befaler tigh swärdet
sedhe han, och beder tigh så till ställa att
thetta samma swärdh står igenom

Konungs

Konungs Ingialds Ellies skall tu aldrigh
komma för mina ögon, ther före skall
tu lofwa migh att hemna för min
broder, thy aldrigh tåår jagh lucka
till att hemna för honom, men tu mont
näär standa Konungs Ingialds lijff
Thorer sadhe att han wille thet giöra
~~dog~~ drogh han thedan medh ett långskepp
och fryj modigt krigsfolk ther på.

Thorer gaf sigh uthi krigh, slogh i hiääl
Röfware, men them som fridh wille
hafwa, lett han fryj fara. Månge städes
röfwadhe Thorer om Halogalandh, han
hölt ett krigh i Oggs fierd, nemndes then
hälten Samor som slåss ther medh
honom, sprängh Thorer på Sams skepp
och slogh honom i hiääl men Sams krigss
folk gaf sigh i Thores wäldh, thet som qvar
lefdhe, hadhe Thorer tå öfwer alt fira skepp.

J thedan

60. Sedan hölt Thorer krigs, i Biarma lande
och fick ther mikit byte, om hösten
kommo the åter i Namdadal, gingo ther
på lande och hem till Konungs Ingialds
gårde ther som Konungen sat sielfwer
inne. Thorer lett tå ~~blåsa~~ blåsa i sin
horn, blåsa upp elde, och bära att husom
Konungs Ingiald stode upp och frågade
hwilken ther begynte ufride om nätter
Thorer sade sitt namn, och thet medh at
han skulle nu få sitt arf, Konungs Ingiald
sade, thetta mon wara then grefwen
som kommen är af Dryfwa Gubbans
dotter om hwilken jag har för länge dulder
warit. Konungs Ingiald bade sina män
gå fram starckliga, och fruckta icke för döden
tå gingo ute alle Konungs Ingialds män, men
Thorer slog ther i hwart hugg, Konungs Ingiald
hade swärd i thena handen, men spiut i then andra
och

och gick skarpeliga fram, andra söchte gården medh eld 61

då war dager som Kriget war hårdast, Konungs Ingialds

men fullo tägom saman, på östenne möttes the Konungs

Ingialdh och Thorer; högg Thorer till honom, och klöf

honom nider till midtet och naflen, så att yxan fäll

om fästet, stötte Thorer wedh Konungens lijk och fallthet

i elden, och brann han ther upp; ~~the Konung~~ Thorer

gaf frids the Konungs Ingialds men som lefde, togh han ther

goß och många dyrbara saker; Thorer badh gjöra Kon-

fölljingen stadsa; han togh Åsa Konungs Ingialds döter

medh sigh, och sände henne till Ån sin fader och många

peningar medh henne, men hält siälf sigh i Krigh, och strydde

femm somor, men Wintergvarter hält han i

ymsa Lands, siötte hösted, reste han hem med sitt

goß, Ån togh wähl emot honom, hölt Thorer sitt brullop

till Åsa medh hennes siälfs willja, och gick gestabudet

wähl fram.

22. Cap.

Om spådom, ~~döda~~ Undalucht ~~op~~ och slechte Ans Bogdogers Epiloge

62. Endagh om Wåren woro the Ån och Torer uthe Stadde tå sadhe Ån: Tu skalt Thorer taga emot thenna ägendom och skalt tu skiöta effter the rikaste Hersar, men icke skalt tu begära att blifwa hyltes konungh, ty bättra ähr att wara ryktbarande än hyltes konung och låta Laghs och Landsrätten lida af wrånga Rägerni; ty, thessa landsz Macht mon eij få ähr omaswends wardha. Thet skola Män och minnas fast jagh ähr dödh att en konungh mon styra hela thetta Rijket, jagh will resa åter i Öyen och besitia min ägendom, och skall hwar annan, medh hwilken hem sökia giör althidh gott Ersur min fosterfader, bewisa troohet tienistemannom och frändom, sedan hwölladhe the sitt samtal, westr Ån till Strasnisto och sudder ther, woro Jettar och Tröll i them öyom som lågo ther näst, Men Ån jntet rädder för them, the wille opta narras medh honom, och wart theras dehl altidh ringare. — Thorer Hälegg styrde wäl sin ägendom, ällskadhes the Åse storliga, han stridde

opta

opta, och präfades för en then Starckaste Strids
kämpa. Thorer hadhe en Son som kallades
Ögmunder, medh thet till namnet
Akräspiller; han war en Starck Man, hans
Son nämndes Sigmunder Kioda Skaldt-
än bulte i öjen som för sägs; the Jorun hadhe
en dotter, benämnt Mioll, däjeligh Jungfru-
än blef döds i sin ålderdom, hadhe han warit
then Starckaste Strijdzkämpa, hanß dotter Mioll
togh all arf effter honom, Mioll blef gifter
och fick Ketell Röm, hwaraß Son war Thorsten,
Thorstens son war Ingemunder, som reste till
Jslands och bygde Watndal, war han sedan
kallat Ingemunder Watnsdala Gode
thet war uti thet Slechtesodh war Gretter then
Starke ifrån them kommen, men thetta åhret
1683. äro nogra Men uthi Jslands, som rekna
sitt Slechte till Hrafnisto nana
Lycktat Anß Saga
L. V. S.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

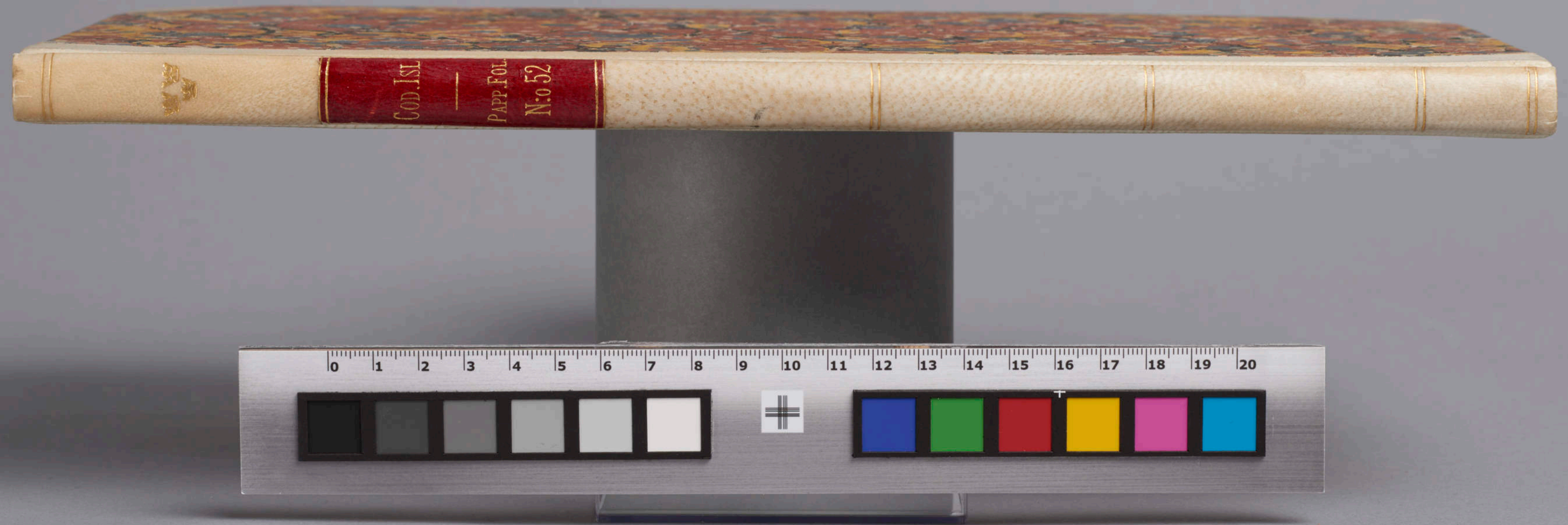
COD. ISL.
PAPP. FOL.
N:o 52

FOL.
No. 52